

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 199/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 K 71/2016 a jeho uznesením zo 6. februára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2017 osobne doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn.

26 K 71/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením zo 6. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ ako dlžník doručil okresnému súdu 23. decembra 2016 návrh na vyhlásenie konkurzu a na povolenie oddĺženia (ďalej len „návrh na vyhlásenie konkurzu“) v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Okresný súd uznesením č. k. 26 K 71/2016-15 z 9. januára 2017 vyzval dlžníka, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia písomne odstránil nedostatky návrhu na vyhlásenie konkurzu (ďalej len „výzva na odstránenie nedostatkov“) predložením zoznamu majetku podľa § 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 665/2005 Z. z.“), zoznam záväzkov podľa § 5 vyhlášky č. 665/2005 Z. z., zmluvné a iné prehľady podľa § 6 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. a zoznam spriaznených osôb podľa § 12 ods. 4 zákona o konkurze.

Sťažovateľ namieta, že výzva na odstránenie nedostatkov návrhu na vyhlásenie konkurzu bola podaná na poštovú prepravu až 16. januára 2017, pričom sťažovateľ výzvu prevzal až 19. januára 2017. Na základe uvedeného sťažovateľ konštatuje, že okresný súd mu výzvu nedoručil v zákonom ustanovenej 15-dňovej lehote, ktorá uplynula 9. januára 2017.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na „*priebeh konania Okresného súdu Košice I sp. zn. 26K/71/2016 z dôvodu, že v konaní o začatie konkurzu zo dňa 23. 12. 2016 ku dňu podania sťažnosti t. j. k 18. 1. 2017 nebolo v zákonom stanovenej lehote rozhodnuté. Predseda Okresného súdu v Košiciach odpoveďou zo dňa 10. 2. 2017 rozhodol o mojej sťažnosti, ako o nedôvodnej z dôvodu, že k rozhodnutiu zo strany súdu došlo v zákonom stanovenej lehote dňa 9. januára 2017 a to vyhotovením uznesenia súdu – výzvy na odstránenie nedostatkov návrhu. Ku dňu doručenia uznesenia adresátovi sa predseda súdu nevyjadril.*“.

Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o návrhu na vyhlásenie konkurzu tak, že ho odmietol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ nedoplnil svoj návrh na predpísaných tlačivách s úradne osvedčenými podpismi v súlade s vyhláškou č. 665/2005 Z. z. Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentuje, že okresný súd uvádza v napadnutom uznesení „*dôvody, ktoré nie sú zákonnými dôvodmi na odmietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu v zmysle ust. § 14 ZKR č. 7/2005 Z. z. V ustanoveniach § 1 písm. d) Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 665/2005 zákon neukladá povinnosť podať prihlášku na predpísaných tlačivách MV SR, vyhláška vydaním vzorov tlačív v elektronickej podobe upravuje len ich jednotné obsahové náležitosti. Uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko som proti uzneseniu podal v lehote sťažnosť a to v zmysle ust. § 239 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.*“.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že okresný súd tým, že vo veci návrhu na vyhlásenie konkurzu nedodržel zákonom ustanovenú 15-dňovú lehotu, a tým, že návrh na vyhlásenie konkurzu odmietol z dôvodov, ktoré nie sú zákonnými dôvodmi, ako aj tým, že sťažnosť pre porušenie zákona odmietol ako nedôvodnú, porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, okresnému súdu zakázal pokračovať v porušovaní jeho práva zaručeného čl. 13 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci sťažnosti z 18. januára 2017 konal, a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval, pričom v súlade s požiadavkami vyvoditeľnými z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posudzoval „prítomnosť“ dôvodov na jej odmietnutie.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru tým, že okresný súd v napadnutom konaní nedodrжал v súvislosti s výzvou na odstránenie nedostatkov návrhu na vyhlásenie konkurzu lehotu ustanovenú zákonom o konkurze, návrh na vyhlásenie konkurzu odmietol z dôvodov, ktoré nie sú zákonnými dôvodmi, ako aj tým, že sťažnosť pre porušenie zákona odmietol ako nedôvodnú.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach neexistuje podstatná odlišnosť (II. ÚS 27/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07 atď.).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu fyzickej osoby alebo právnickej osoby zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo v prvom rade vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, t. j. ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 8/01).

V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením ústavný súd, poukazujúc na svojej ústavnej postavenie, zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05). Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach smerujúcich proti rozhodnutiam všeobecných súdov taktiež štandardne poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje

len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane odvolacích konaní. Podmienky prípustnosti odvolania smerujúceho proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktoré bolo vydané v konkurznom konaní, sú upravené v samotnom zákone o konkurze.

Podľa prvej námietky sťažovateľa malo nedodržaním lehoty na vydanie výzvy na odstránenie nedostatkov návrhu na vyhlásenie konkurzu zo strany okresného súdu dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súlade s § 14 ods. 1 zákona o konkurze ak súd zistí, že návrh na vyhlásenie konkurzu spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, najneskôr do 15 dní od doručenia návrhu rozhodne o začatí konkurzného konania. Inak v rovnakej lehote uznesením poučí navrhovateľa o nedostatkoch návrhu a vyzve ho, aby tieto nedostatky v lehote 10 dní odstránil. Ak tak navrhovateľ neurobí, súd návrh odmietne najneskôr do 15 dní po tom, čo uplynula lehota na odstránenie nedostatkov. Inak v rovnakej lehote rozhodne o začatí konkurzného konania. Voči uzneseniu o odmietnutí návrhu odvolanie nie je prípustné. Uznesenie o začatí konkurzného konania alebo uznesenie o odmietnutí návrhu súd doručí navrhovateľovi a dlžníkovi; uznesenie o odmietnutí návrhu súd nezverejňuje v Obchodnom vestníku.

V súlade s § 117 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) lehota je súdom alebo zákonom ustanovený časový úsek na vykonanie úkonu.

V súlade s § 121 ods. 2 CSP do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

Podľa § 121 ods. 4 CSP ak koniec lehoty prípadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

V konaní o návrhu na začatie konkurzu, teda do vyhlásenia konkurzu je povinnosťou všeobecného súdu preskúmať okrem iného aj to, či návrh spĺňa všetky zákonom ustanovené obsahové aj listinné náležitosti. Povinnosťou všeobecného súdu je v tejto prvej fáze, ktorá sa končí rozhodnutím súdu o začatí konkurzného konania alebo rozhodnutím o odmietnutí návrhu, v lehote 15 dní od doručenia návrhu na vyhlásenie konkurzu rozhodnúť o začatí konkurzného konania alebo uznesením poučiť navrhovateľa o nedostatkoch návrhu. Pokiaľ navrhovateľ neodstráni nedostatky, všeobecný súd návrh na vyhlásenie konkurzu odmietne najneskôr do 15 dní potom, čo uplynula lehota na odstránenie nedostatkov. Inak v rovnakej lehote rozhodne o začatí konkurzného konania.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 26 K 71/2016 z 9. januára 2017 uverejneným v Obchodnom vestníku č. 10/2017 zo 16. januára 2017 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia uznesenia písomne odstránil nedostatky návrhu na vyhlásenie konkurzu. Návrh na vyhlásenie konkurzu sťažovateľ okresnému súdu doručil 23. decembra 2016, takže posledný deň lehoty na vydanie uznesenia o odstránení nedostatkov pripadol na 7. január 2017. Keďže koniec lehoty pripadol na sobotu, posledným dňom zákonnej lehoty na vydanie výzvy všeobecného súdu na odstránenie nedostatkov bol 9. január 2017 ako najbližší nasledujúci pracovný deň (pondelok). Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že okresný súd vydal uznesenie, ktorým sťažovateľa vyzval na odstránenie nedostatkov návrhu na vyhlásenie konkurzu 9. januára 2017, teda v lehote ustanovenej v § 14 ods. 1 zákona o konkurze.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že námietka sťažovateľa o nedodržaní lehoty na vydanie výzvy na odstránenie nedostatkov návrhu na vyhlásenie konkurzu zo strany okresného súdu je nedôvodná, a preto na jej základe nemohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa druhej námietky sťažovateľa okresný súd jeho návrh na vyhlásenie konkurzu odmietol z dôvodov, ktoré nie sú zákonnými dôvodmi.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd návrh sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu odmietol s odôvodnením, že sťažovateľ síce na výzvu okresného súdu návrh na vyhlásenie konkurzu 20. januára 2017 doplnil, avšak „*doplnenie nevykonal v zmysle uznesenia zo dňa 09. 01. 2017 č. k. 26K/71/2016-15, nakoľko nedoplnil návrh na predpísaných tlačivách s úradne osvedčenými podpismi dlžníka, ktoré sú uvedené vo vyhláske č. 665/2005 Z. z. ako príloha č. 1, č. 2 a čl. 3, z tohto dôvodu návrh napriek navrhovateľom vykonanému doplneniu nespĺňal obsahové náležitosti v zmysle vyššie uvedených ustanovení, preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia*“.

Ústavný súd ešte predtým, ako zaujme postoj k druhej námietke sťažovateľa, zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti napádaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Keďže návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorý pôvodne sťažovateľ podal, neobsahoval všetky všeobecne záväznými právnymi predpismi požadované obsahové a formálne náležitosti, okresný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov. Keďže v zmysle výzvy okresného súdu sťažovateľ v určenej lehote nedostatky neodstránil, okresný súd napadnutým uznesením návrh na vyhlásenie konkurzu odmietol.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd postupoval v konaní o návrhu sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu v súlade s príslušnými predpismi upravujúcimi konanie o tomto návrhu, predovšetkým v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o konkurze a vyhláškou č. 665/2005. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vzhľadom na uvedené, ak okresný súd pre neodstránenie nedostatkov podania (návrhu na vyhlásenie konkurzu) návrh odmietol v súlade s § 14 ods. 1 zákona o konkurze,

k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v konaní o návrhu na vyhlásenie konkurzu dôjsť nemohlo.

Treťou námietkou sťažovateľ namieta nesprávnosť postupu okresného súdu, ktorý jeho sťažnosť z 18. januára 2017 pre porušenie zákona podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) v napadnutom konaní prípisom sp. zn. Spr 9/2017 z 10. februára 2017 odmietol ako nedôvodnú.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup pri vybavovaní sťažností, resp. prešetrovaní ich vybavenia podľa zákona o súdoch nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V posudzovanom prípade totiž sťažovateľ namieta postup administratívneho charakteru upravený zákonom o súdoch, v rámci ktorého sa nerozhoduje bezprostredne o právach, resp. povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, aj keď sa bezprostredne dotýka konania súdneho. Táto špecifická oblasť preto nespadá podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu pod garancie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 210/2011).

Uvedené skutočnosti vylučujú možnosť existencie takej príčinnej súvislosti medzi postupom okresného súdu v napadnutom konaní súvisiacim s vydaním prípisu o vybavení sťažnosti sťažovateľa z 18. januára 2017 podľa príslušných ustanovení zákona o súdoch a namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 260/07), ktorá by zakladala relevantný dôvod na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Navyše zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom

už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už vo veci rozhodol, keď napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu odmietol, a preto v tomto čase už nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením

Sťažovateľ namieta, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal v súlade s § 239 CSP sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, takže označené rozhodnutie okresného súdu nemohlo nadobudnúť právoplatnosť tak, ako to tvrdí okresný súd. Týmto spôsobom zároveň malo dôjsť k porušeniu jeho práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 ods. 1 dohovoru.

V súlade s čl. 13 ods. 1 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

K sťažovateľom namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru, ktorým sa zaručuje právo na účinný prostriedok nápravy, ústavný súd zdôrazňuje, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa citované ustanovenie vzťahuje výlučne na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok ESLP z 27. 4. 1988, bod 52).

Podľa § 198 ods. 1 zákona o konkurze súd v konaní podľa tohto zákona rozhoduje uznesením. Proti uzneseniu vydanom v konkurznom konaní, v reštrukturalizačnom konaní alebo v konaní o oddlžení je odvolanie prípustné, len ak to ustanovuje tento zákon. Dovolanie ani mimoriadne dovolanie proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné.

Odvolaná proti uzneseniam vydaným v konkurznom konaní sú teda prípustné len za podmienky, že ich prípustnosť vyplýva zo samotnej zákonnej úpravy. V súlade s už citovaným § 14 ods. 1 zákona o konkurze voči uzneseniu o odmietnutí návrhu odvolanie prípustné nie je.

Keďže proti uzneseniu o odmietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu zákon o konkurze odvolanie nepripúšťa, ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o tom, že napadnuté uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť. Vzhľadom na to, že § 239 CSP nemožno vo veci sťažovateľa vzhľadom na osobitnú úpravu prípustnosti riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov v konaniach podľa zákona o konkurze aplikovať, podanie sťažnosti podľa citovaného ustanovenia nemôže predstavovať prekážku nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu a rovnako nemôže predstavovať neprípustný zásah do práva sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy zaručeného čl. 13 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2017